

Sygn. akt II W 290/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brzegu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st.sekr.sąd. Monika Wcisło

po rozpoznaniu w dniach 10.02.2016r. i 13.04.2016r. w Brzegu

Sprawy

P. G. (1)

s. M. i M. z domu G.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 01 lutego 2015r około godz.9:15 w miejscowości L. na ul. (...) kierując samochodem, m-ki M. o nr rej (...) nie zastosował się do administracyjnego ograniczenia prędkości przekraczając prędkość w terenie zabudowanym o 41 km/h (50/91)

tj. o czyn z art.92a k.w.

I. uznaje obwinionego **P. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw orzeka karę **grzywny** w wysokości 300 zł (trzysta złotych),

II. na podstawie art. 118§1i 3 k.p.w. i art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 u.o.o.w.s.k. oraz § 1pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania [...] w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 290/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.02.2015 roku około godziny 9.15 obwiniony P. G. (1) jechał w miejscowości L. ulicą (...). Prowadził samochód marki M. nr. rej (...). W pojeździe był jego ojciec. Obwiniony poruszał się wtedy z prędkością 91km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h. W miejscowości L. pomiaru prędkości dokonywali funkcjonariusze M. S. (1) i P. M.. Kiedy jadącego z nadmierną prędkością obwinionego zauważyli funkcjonariusze policji wówczas w pobliżu nie poruszały się inne pojazdy. M. S. (1) stanął wtedy w przy pasie po którym poruszał się obwiniony i wyciągnął rękę wraz z urządzeniem. Po dokonaniu w sposób prawidłowy pomiaru prędkości – urządzeniem laserowym o nr fabrycznym (...) (z legalizacją ważną do 31 października 2015 roku) funkcjonariusz M. S. udał się do obwinionego, który zatrzymał do kontroli. Funkcjonariusz przedstawił się obwinionemu oraz podał powód zatrzymania do kontroli. Kierującemu

została okazana prędkość i czas zablokowania prędkości. Wylegitymowano obwinionego. Kiedy obwiniony zażądał wskazania odległości z której dokonany był pomiar policjant omyłkowo go skasował. Obwiniony po pouczeniu odmówił przyjęcia mandatu twierdząc że jest przyjacielem Policji i sobie to załatwi. Nie było urządzeń zakłócających pracę urządzenia (...)

Dowód:

- Zeznania świadka M. S. (1) k. 70
- Zeznania świadka P. M. k. 61
- Świadectwo legalizacji k. 13

Obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą, rozwiedziony, nie leczony psychiatrycznie. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Dowód:

- dane k. 3
- wyjaśnienia obwinionego k. 70

Sąd zważył, co następuje:

Wina oraz sprawstwo obwinionego P. G. (2) w ocenie Sądu nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalenia w sprawie Sąd czynił w oparciu o zeznania świadka M. Skowron i P. M., świadectwo legalizacji urządzenia, którym dokonano pomiaru prędkości.

Dając wiarę zeznaniom w/w świadków, Sąd nie znalazł żadnych powodów dla jakich świadkowie – osoby obce dla obwinionego, nie skonfliktowane z nim- mieliby kreować fałszywy, a niekorzystny dla obwinionego obraz zdarzeń. Dlatego też dokonując ustaleń w zakresie okoliczności w jakich przeprowadzony był pomiar, sposobu przeprowadzenia pomiaru, a które to okoliczności decydowały o prawidłowości dokonanego pomiaru. Sąd oparł się właśnie na tych relacjach. Nie bez znaczenia w kontekście oceny zeznań świadka M. S. jest fakt, że przyznał że istotnie wskutek omyłki skasował pomiar. Jednak kategorycznie podał, że uprzednio go okazał obwinionemu. Nie tracił przy tym z pola widzenia świadectwa legalizacji. Jako nieudolną próbę wykreowania fałszywego obrazu przebiegu zdarzenia sąd traktuje natomiast wersję przedstawioną przez samego obwinionego. Jak podniósł obwiniony, nie okazano mu wyniku pomiaru. W swoich wyjaśnieniach podał również zupełnie inne miejsce gdzie policjanci dokonywali pomiaru. Policjanci nie mają przy tym żadnego interesu w tym, aby niesłusznie właśnie obwinionego wskazywać jako kierowcę. Zresztą jak podali obwiniony nie jechał wtedy sam. Tym samym mieli świadomość, że całość zdarzenia widziała również inna osoba.

Sąd odmówił natomiast wiary zeznaniom ojca obwinionego M. G.. Jako osoba najbliższa niewątpliwie ma on interes w tym, aby swoimi zeznaniami pomóc obwinionemu w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności.

Zatem nie budzi w ocenie sądu wątpliwości, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu stypizowanego w treści art. 92 a kw. Jadąc bowiem z prędkością 91 km/h przekroczył administracyjnie dopuszczalną prędkość 50 km/h o 41 km/h. Przy czym z okoliczności sprawy wynika, iż działał on umyślnie.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż najbardziej adekwatna do charakteru popełnionego przez obwinionego czynu, ale również uwzględniająca właściwości osobiste, majątkowe obwinionego, będzie kara grzywny w wysokości 300 zł. Sąd stanął na stanowisku, iż kara grzywny choć w niskim wymiarze wypełni nie tylko cele w zakresie społecznego oddziaływania, ale przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec ukaranego.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają powołane przepisy .